

[Svend E. Johansen.]

helt og fuldt staar bag disse Udtalelser. Det danske Folk har Krav paa klare Linier paa dette livsvigtige Omraade. Det er mit Indtryk, at Samlingen knap saa meget er koncentreret om Fremtiden og dens Opgaver, som dens Formaal er at klare Dagen og Vejen paa bedste Maade for med et Lettelsens Suk at vende tilbage til Forholdene og Tidsaanden før 1. September 1939, naar det store Krigsopgør er forbi. Jeg vil være glad, hvis mit Indtryk er forkert, og jeg lader mig meget gerne korrigere. Jeg synes, at de samarbejdende Partier har en Pligt over for Folket til at løfte Sløret for de Fremtidsopgaver, de vil virke for, og er Partierne enige i Regeringens og i Statsministerens Udtalelser, bør de likvidere deres hadefulde Indstilling over for den politiske Opposition; det maa dog vel være det mindste Anstændighedskrav, der kan stilles.

Som bekendt vedtog Rigsdagen enstemmigt Forbudet mod kommunistisk Virksomhed. Men dermed likviderer man jo ikke den kommunistiske Agitation, den kan kun umuliggøres ved, at man skaber saadanne Samfundsforhold, at social Utilfredshed eller Nød ikke skaber Betingelser for Desperation. Her lader Forholdene meget tilbage at ønske, ikke mindst paa Arbejdsløshedsomraadet. Jeg skal gerne anerkende Regeringens Indsats gennem Beskæftigelseslovene, men nogen Løsning indeholder de ikke, det er midlertidige Foranstaltninger. Maalet maa være at skabe varige Produktioner. Det er et Omraade, hvor Oppositionen vanskeligt kan anvise positive Forslag, da dens Indblik i Statsforholdene er saa som saa, holdt uden for det egentlige Regeringsmaskineri, som den er. Men Regeringen og Sagkundskaben i Forening maa kunne løse disse Opgaver. Jeg har før peget paa det, og jeg gentager det her, at Dobbeltstillinger bør ophæves. Det vil kunne bøde en Del paa Arbejdsløsheden. Og jeg henleder igen Opmærksomheden paa, at en Revision af de honorarlønnede Stillinger sikkert ogsaa vil kunne gøre sin Virkning. Jeg henstiller til Regeringen, at den lader foretage en Undersøgelse inden for Stats- og Kommunaladministrationen af disse Spørgsmaal.

Det er udmærket, at den radikale Ordfører (Bertel Dahlgaard) hævder, at Regeringen bør takke Husmødrene; de vil sikkert glæde sig over en offentlig Paaskønnelse af deres meget vanskelige Arbejde i denne Tid. Dog tror jeg, de vilde blive endnu gladere, hvis Regeringen i Stedet for at takke satte Kræfterne ind paa at lette

Byrderne for dem. Det er faktisk en Skandale, at Prisstopbestræbelserne er brudt totalt sammen. Det er godt, at der er Enighed om, at noget bør gøres, men det er endnu bedre, at det bliver gjort. Den højtærede Handelsministers foreslaede Ændring af Priskontrollens Sammensætning forekommer mig ikke særlig betryggende. Det er ikke Sammensætningen af Priskontrollen, men Aanden og Magtmidlerne, der er afgørende, og Priskontrollens Sammensætning mangler i høj Grad det nødvendige Islæt af Forbrugerinteresser.

Beroligende synes jeg heller ikke det er, at Regeringen bebuder et skrælet Pristal. Det er baade — og. Men enten gennemfører man et reelt Prisstop, og saa er Pristallet overflødigt, eller ogsaa erkender man, at man mangler Evnen til at lave Prisstop, og saa er Pristallet nødvendigt; at Inflationen saa samtidig banker paa Døren, er en anden Side af samme Sag.

Som sagt, Prisstoppet er hidtil svigtet. Her vil jeg gerne henlede rette Vedkommendes Opmærksomhed — det maa vel være Indenrigsministeren — paa det forargelige Forhold, at Københavns Kommune udsuger Byens Borgere ved en ublu Avance paa Gas og Elektricitet. Overskuddet paa disse livsnødvendige Varer tælles i Millioner. Her er et Omraade, hvor Taknemmelighedsfølelsen over for Husmødrene kan omsættes i praktisk Handling ved at nedsætte Priserne. Skulde Københavns Kommune være uvillig dertil, er der maaske den Udvej tilbage at rejse Sag mod Kommunen for Vareaaager. Der affoldes netop i denne Uge en Propaganda for Hjemmet, kaldet „De danske Hjems Uge“ med Mottoet: „Paa Hjem skal Land bygge“. Det er en rigtig smuk Tanke, og det er saa sandt, saa sandt, at Nationen kun kan bygges paa Hjemmene. Jeg har kun den Indvending, at det ikke er nok med een Uge, det bør være de danske Hjems Uge hver eneste Uge, og Regering og Rigsdag bør hver Uge, og hver Dag i Ugen tilmed, have de danske Hjems Trivsel og Velfærd for Øje, hvilket kan ske ved at sætte alle Kræfter og al Snille ind paa at lette Tilværelsen for Hjemmene.

De fleste af de danske Hjem har det saare vanskeligt og haardt. Tiden er svær. Byrder kan ikke undgaas, men de bør være de mindst mulige; et forsvarligt Eksistensminimum har ethvert Hjem Krav paa. Halve Foranstaltninger duer ikke, derfor maa Prisstoppet gennemføres til Bunds. Man maa undres, naar man ser paa Administrationens hovedløse Handlinger. Tænk paa den haabløst forkludrede Mælkeordning,